

WYROK Z DNIA 1 SIERPNIA 2012 R.

III KK 221/12

Ponowne wydanie wyroku nakazowego po utracie mocy przez poprzedni na skutek wniesienia sprzeciwu (art. 506 § 3 k.p.k.) jest niedopuszczalne; sprawa w takim wypadku podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych.

Przewodniczący: sędzia SN P. Hofmański.

Sędziowie SN: J. Dołty, M. Gierszon (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy w sprawie Daniela W., ukaranego z art. 144 § 1 k.w. oraz art. 43¹ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi z dnia 26 października 1982 r. (Dz. U. 2007 r. Nr 70, poz. 473 ze zm.), po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w dniu 1 sierpnia 2012 r., kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranego od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w B. z dnia 9 czerwca 2011 r.,

uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w B.

UZASADNIENIE

Komisariat Policji w B. wniósł o ukaranie:

- Daniela W. za to, że: 1) w dniu 13 października 2010 r. około godziny 0,30 przy ulicy G. 10A w B. dokonał uszkodzenia roślinności, poprzez wyrwanie kwiatów z rabaty znajdującej się przed wejściem do ww. bloku, o wartości

50 zł na szkodę Wspólnoty Mieszkaniowej – to jest za wykroczenie z art. 144 § 1 k.w.,2) w tym samym miejscu, czasie i okolicznościach spożywał alkohol w postaci piwa w miejscu do tego niewyznaczonym – to jest o wykroczenie z art. 43¹ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

- Dariusza L. i Dawida P. za to, że: w dniu 13 października około godziny 0,30 przy ul. G. 10A w B. spożywali alkohol w postaci piwa w miejscu do tego nieprzeznaczonym – to jest za wykroczenie z art. 43¹ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi.

Wyrokiem nakazowym z dnia 1 kwietnia 2011 r., Sąd Rejonowy w B. obwinionego Daniela W. uznał za winnego popełnienia obydwu zarzucanych mu wykroczeń i za to, w myśl art. 9 § 2 k.w. na podstawie art. 43¹ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi wymierzył mu karę grzywny w kwocie 510 zł; Dariusza L. i Dawida P. również uznał za winnych popełnienia zarzucanych im wykroczeń i za to, wobec każdego z nich na podstawie art. 43¹ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, wymierzył karę grzywny w wysokości po 300 zł.

Sprzeciw od tego wyroku, w ustawowym, określonym w art. 506 § 1 k.p.k., terminie wniósł tylko Daniel W. W pozostałej części, dotyczącej obwinionych Dariusza L. i Dawida P., wyrok ten uprawomocnił się.

Wniesiony przez Daniela W. sprzeciw spowodował ponowne skierowanie jego sprawy na posiedzenie, wyznaczone na dzień 9 czerwca 2011 r. W tym dniu Sąd Rejonowy w B. wydał kolejny wyrok nakazowy, mocą którego uznał Daniela W. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, to jest wykroczeń z art. 144 § 1 k.w. i art. 43¹ ust. 1 ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi i za to, w myśl art. 9 § 2 k.w. na podstawie art. 144 § 1 k.w. wymierzył mu karę grzywny w kwocie 600 zł.

Wyrok ten, niezaskarżony przez strony, uprawomocnił się w dniu 22 czerwca 2011 r.

Kasację od tego wyroku, na korzyść obwinionego Daniela W., na podstawie art. 110 § 1 k.p.w., wniósł Prokurator Generalny.

Zaskarżając ten wyrok w całości, zarzucił mu rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego, a mianowicie art. 94 § 1 k.p.w. w zw. z art. 506 § 3 k.p.k., polegające na zaniechaniu rozpoznania sprawy na zasadach ogólnych i wydaniu ponownego wyroku nakazowego w sytuacji, gdy poprzedni wyrok nakazowy został zaskarżony przez obwinionego Daniela W. wniesionym w terminie sprzeciwem i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest zasadna w stopniu oczywistym. Zaskarżony nią wyrok faktycznie wydano z rażącą obrazą przywołanych w jej zarzucie przepisów prawa procesowego.

Jeden z tych przepisów, to jest art. 506 § 3 k.p.k., jednoznacznie stanowi, iż w razie wniesienia sprzeciwu wyrok nakazowy traci moc; sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych. Oznacza to, że zawsze konsekwencją wniesienia sprzeciwu od wyroku nakazowego jest dalsze rozpoznanie sprawy, w której ten wyrok wydano, na zasadach ogólnych. Uchybienie temu obowiązkowi i ponowne wydanie wobec tej samej osoby, na skutek jej sprzeciwu, kolejnego wyroku nakazowego, stanowi rażące naruszenie tegoż przepisu art. 506 § 3 k.p.k. Pogląd ten (niekontrowersyjny, skoro uwarunkowany kategorycznym brzmieniem przywołanego przepisu), był już wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 kwietnia 2006 r., II KK 9/06, Lex nr 182968 i uzyskał aprobatę w piśmiennictwie (por. C. P. Kłak – Glosa do tego wyroku, OSP 2008, z. 7, s. 83). Równie niewątpliwe jak powyższe jest i to, że stosownie do treści art.

94 § 1 k.p.w., przepis art. 506 § 3 k.p.k. stosuje się odpowiednio do wyroku nakazowego wydanego w toku postępowania w sprawach o wykroczenia.

W konsekwencji, samo skuteczne złożenie sprzeciwu od wyroku nakazowego wydanego w tym postępowaniu powoduje również to, że traci on moc, a sąd jest zobowiązany sprawę taką rozpoznać na zasadach ogólnych.

Tymczasem zaskarżony wyrok tych regulacji nie uwzględnia, co sprawia, iż rażąco narusza on obydwie przywołane wyżej przepisy. Wpływ tej rażącej obrazy prawa na treść zaskarżonego wyroku jest ewidentny, skoro przestrzegając te przepisy sąd nie wydałby w ogóle tego orzeczenia. Stąd też należało uznać oczywistą zasadność rozpoznawanej kasacji.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy w B. sprawdzi przede wszystkim terminowość wniesienia przez obwinionego sprzeciwu od wyroku nakazowego z dnia 1 kwietnia 2011 r. Wprawdzie z treści zarządzenia z dnia 13 maja 2011 r. wynika, że obwiniony wniósł sprzeciw w terminie, niemniej jednak samo porównanie (dostępnych w aktach) dat: doręczenia obwinionemu odpisu wyroku nakazowego (12 kwietnia 2011 r.) i wpływu sprzeciwu do sądu (20 kwietnia 2011 r.) może świadczyć o tym, iż obwiniony dokonał tej czynności procesowej już po upływie ustawowego terminu.

Z tych wszystkich względów, orzeczono jak wyżej.